

ΥΤΕΙΒΛΙΤΕ ΛΕΒΙΘΑΝ

Κ

Α

Θ

Ε

Μ

Ε

Ρ

Α

Α

Λ

Λ

Σ

Σ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ημέρα 5994

Ξυπνάω.

Πρέπει να καταλάβω ποιος άνθρωπος είμαι. Δεν είναι μόνο το σώμα – να ανοίξω τα μάτια μου και να ανακαλύψω αν η επιδερμίδα του χεριού μου είναι ανοιχτή ή σκούρα, αν τα μαλλιά μου είναι μακριά η κοντά, αν είμαι χοντρός ή λεπτή, αγόρι ή κορίτσι, αν το δέρμα μου έχει ουλές ή είναι απαλό. Αν ξυπνάς κάθε πρωί μέσα σε καινούριο σώμα, είναι πολύ εύκολο να προσαρμοστείς σ' αυτό. Από την άλλη, όμως, μπορεί να είναι δύσκολο να κατανοήσεις τον τρόπο ζωής κι όλα όσα συνοδεύουν το σώμα.

Κάθε μέρα είμαι και κάποιος άλλος. Είμαι ο εαυτός μου –ξέρω ότι είμαι ο εαυτός μου– αλλά είμαι και κάποιος άλλος.

Πάντα έτσι ήταν.

Οι πληροφορίες είναι εκεί. Ξυπνάω, ανοίγω τα μάτια μου, καταλαβαίνω ότι είναι ένα καινούριο πρωινό, ένα καινούριο μέρος. Μπαίνουν σε λειτουργία οι βιογραφικές

πληροφορίες, ένα ευπρόσδεκτο δώρο από το κομμάτι εκείνο του μυαλού που δεν είναι δικό μου. Σήμερα είμαι ο Τζάστιν. Με κάποιον τρόπο το ξέρω αυτό –το όνομά μου είναι Τζάστιν– και ταυτόχρονα ξέρω ότι δεν είμαι στ’ αλήθεια ο Τζάστιν αλλά δανείζομαι τη ζωή του για μία μέρα μόνο. Κοιτάζω γύρω μου και ξέρω ότι αυτό είναι το δωμάτιό του. Αυτό είναι το σπίτι του. Το ξυπνητήρι θα χτυπήσει σε επτά λεπτά.

Ποτέ δεν είμαι ο ίδιος άνθρωπος για δεύτερη φορά, αλλά έχω υπάρξει σίγουρα ο ίδιος τύπος ανθρώπου και στο παρελθόν. Ρούχα παντού. Περισσότερα βιντεοπαιχνίδια από ό,τι βιβλία. Κοιμάται με το μπόξερ του. Από τη γεύση στο στόμα του... καπνιστής. Αλλά όχι τόσο εθισμένος που να χρειάζεται τσιγάρο αμέσως μόλις ξυπνήσει.

«Καλημέρα, Τζάστιν» λέω για να ελέγξω τη φωνή του. Χαμηλή. Η φωνή μέσα στο κεφάλι μου είναι πάντα διαφορετική.

Ο Τζάστιν δε φροντίζει τον εαυτό του. Έχει φαγούρα στο τριχωτό της κεφαλής. Τα μάτια του δε λένε να ανοίξουν. Δεν έχει κοιμηθεί αρκετά.

Έχω ήδη καταλάβει ότι δε θα μου αρέσει η σημερινή μέρα.

Είναι δύσκολο να βρίσκεις στο σώμα κάποιου που δε σου αρέσει, επειδή ακόμα και τότε πρέπει να το σεβαστείς. Στο παρελθόν έχω κάνει κακό σε ζώες ανθρώπων κι έχω ανακαλύψει ότι κάθε απόπημά μου με στοιχειώνει. Οπότε προσπαθώ να τα κάνω όλα προσεκτικά.

Απ' όσο μπορώ να καταλάβω, κάθε άνθρωπος μέσα στον οποίο μένω έχει την ίδια ηλικία με μένα. Δεν πηδάω από τα δεκάξι στα εξήντα. Αυτή τη στιγμή είμαι μόνο δεκάξι. Δεν ξέρω πώς δουλεύει αυτό. Ή γιατί συμβαίνει. Εδώ και πάρα πολύ καιρό έχω πάψει να προσπαθώ να το κατανοήσω. Ποτέ δεν πρόκειται να το κατανοήσω, όπως κι ένα φυσιολογικό άτομο δε θα κατανοήσει ποτέ την ύπαρξή του. Κάποια στιγμή, πρέπει να συμφιλιωθείς με το γεγονός ότι απλώς είσαι. Αποκλείεται να μάθεις γιατί. Μπορεί να έχεις θεωρίες, αλλά αποδείξεις δε θα έχεις ποτέ.

Έχω πρόσβαση σε πληροφορίες, όχι σε συναισθήματα. Ξέρω ότι αυτό είναι το δωμάτιο του Τζάστιν, αλλά δεν έχω ιδέα αν του αρέσει ή όχι. Θέλει να σκοτώσει τους γονείς του που βρίσκονται στο διπλανό δωμάτιο; Ή θα ένιωθε χαμένος αν η μητέρα του δεν ερχόταν στο δωμάτιό του για να σιγουρευτεί ότι έχει ξυπνήσει; Δεν μπορώ να ξέρω. Είναι λες κι αυτό το κομμάτι του εαυτού μου αντικαθιστά το ανάλογο κομμάτι του ανθρώπου μέσα στον οποίο μένω. Και παρότι χαίρομαι που σκέφτομαι σαν να 'μαι ο εαυτός μου, πότε πότε θα βοηθούσε μια ένδειξη για το πώς σκέφτεται αυτός ο άλλος άνθρωπος. Όλοι μας έχουμε μυστικά, ιδιαίτερα όταν κάποιος μάς βλέπει από μέσα.

Το ξυπνητήρι χτυπάει. Απλώνω το χέρι μου να πιάσω μια μπλούζα κι ένα τζιν, αλλά κάτι μου λέει ότι είναι η ίδια μπλούζα που ο Τζάστιν φορούσε και χτες. Διαλέγω μια άλλη. Παίρνω τα ρούχα μαζί μου στο μπάνιο, ντύνομαι μετά το ντους. Οι γονείς του τώρα βρίσκονται στην κουζίνα. Δεν έχουν ιδέα ότι κάτι έχει αλλάξει.

Δεκάξι χρόνια φτάνουν και περισσεύουν για εξάσκη-
ση. Συνήθως δεν κάνω λάθη. Όχι πια.

Διαβάζω εύκολα τους γονείς του. Ο Τζάστιν δεν τους μι-
λάει και πολύ το πρωί, οπότε δε χρειάζεται να τους μιλή-
σω. Με τον καιρό συνήθισα να διαισθάνομαι τις προσδο-
κίες των άλλων ή την έλλειψη αυτών. Καταδροχθίζω λί-
γα δημητριακά, αφήνω το μπολ στον νεροχύτη χωρίς να
το πλύνω, βουτάω τα κλειδιά του Τζάστιν και φεύγω.

Χτες ήμουν ένα κορίτσι σε μια πόλη που υποθέτω ότι
απέχει δυο ώρες από δω. Προχθές ήμουν ένα αγόρι σε
μια πόλη τρεις ώρες πιο μακριά από τη χτεσινή. Ξεχνάω
ήδη τις λεπτομέρειες. Πρέπει να τις ξεχνάω, διαφορετικά
δε θα θυμάμαι ποτέ την πραγματική μου ταυτότητα.

Ο Τζάστιν ακούει ενοχλητική και απαίσιια μουσική
από έναν ενοχλητικό και απαίσιιο σταθμό όπου ενοχλητι-
κοί και απαίσιιοι ντι τζέι λένε ενοχλητικά και απαίσιια
αστεία για να δγει το πρωινό. Στην πραγματικότητα, αυ-
τό είναι το μόνο που χρειάζεται να ξέρω για τον Τζάστιν.
Αποκτώ πρόσβαση στη μνήμη του για να μου δείξει τον
δρόμο για το σχολείο, σε ποια θέση να παρκάρω, σε ποιο
ντουλαπάκι προσωπικών ειδών να πάω. Τον συνδυασμό.
Τα ονόματα των ανθρώπων που συναντάει στους δια-
δρόμους και τους οποίους γνωρίζει.

Μερικές φορές δεν μπορώ να υποφέρω αυτά τα δήματα.
Δεν μπορώ να αναγκάσω τον εαυτό μου να πάει σχολείο,
να δγάλει τη μέρα. Τότε λέω ότι έχω αρρωστήσει, μένω στο
κρεβάτι και διαβάζω κάνα βιβλίο. Αλλά ακόμα κι αυτό κα-
ταντάει κουραστικό μετά από λίγο και πιάνω τον εαυτό μου

έτοιμο να αντιμετωπίσει την πρόκληση ενός καινούριου σχολείου, μερικών καινούριων φίλων. Για μία μέρα.

Καθώς δγάζω τα διδλία του Τζάστιν από το ντουλαπάκι του νιώθω κάποιον να στέκεται κοντά μου. Κάνω μεταβολή και τα συναισθήματα του κοριτσιού που σέκεται μπροστά μου είναι οφθαλμοφανή – διστακτική και γεμάτη προσδοκία, αγχωμένη και γεμάτη λατρεία. Δε χρειάζεται να έχω πρόσβαση στον Τζάστιν για να καταλάβω ότι είναι η φιλενάδα του. Κανένας άλλος δε θα αντιδρούσε έτσι απέναντί του, κανέναν άλλο δε θα τον τάραζε τόσο η παρουσία του. Είναι όμορφη, αλλά η ίδια δεν το βλέπει. Κρύβεται πίσω από τα μαλλιά της. Είναι ταυτόχρονα και ευτυχισμένη που με βλέπει και δυστυχιμένη που με βλέπει.

Το όνομά της είναι Ριάννον. Και για μια στιγμή –για ένα μόνο απειροελάχιστο μπιπ– σκέφτομαι ότι, ναι, αυτό είναι το κατάλληλο όνομα για κείνη. Δεν ξέρω γιατί. Δεν την ξέρω. Αλλά μου φαίνεται κατάλληλο.

Αυτή τη σκέψη δεν την κάνει ο Τζάστιν. Είναι δική μου σκέψη. Προσπαθώ να την αγνοήσω. Δεν είμαι εγώ ο άνθρωπος στον οποίο θέλει να μιλήσει εκείνη.

«Γεια» λέω, εντελώς αδιάφορα.

«Γεια» μουρμουρίζει.

Κοιτάζει το πάτωμα, τα χρωματισμένα Converse που φοράει. Έχει ζωγραφίσει πάνω τους πόλεις με μελάνι, το περιγράμμά τους στον ορίζοντα πάνω από τις σόλες σε όλο το παπούτσι. Κάτι έχει συμβεί ανάμεσα σ' εκείνη και στον Τζάστιν· δεν ξέρω τι. Πιθανότατα κάτι που, όταν συνέβη, ο Τζάστιν ούτε που το κατάλαβε.

«Είσαι καλά;» ρωτάω.

Βλέπω την έκπληξη στο πρόσωπό της, παρότι προσπαθεί να την κρύψει. Αυτό δεν είναι κάτι που κανονικά θα ρωτούσε ο Τζάστιν.

Και το παράξενο είναι ότι θέλω να μάθω την απάντησή. Το γεγονός ότι εκείνος δε νοιάζεται με κάνει να το θέλω ακόμη περισσότερο.

«Βέβαια» λέει, αλλά δε φαίνεται καθόλου δέβαιη.

Μου είναι δύσκολο να την κοιτάξω. Γνωρίζω από εμπειρία πως πίσω από οποιοδήποτε κορίτσι κρύβεται μια κεντρική αλήθεια. Εκείνη κρύβει τη δική της αλλά ταυτόχρονα θέλει να τη δω. Δηλαδή, θέλει να τη δει ο Τζάστιν. Και η αλήθεια βρίσκεται εκεί, απλώς δεν μπορώ να τη φτάσω. Ήχος που περιμένει να γίνει λέξη.

Η Ριάννον είναι τόσο χαμένη μέσα στη θλίψη της που δεν έχει ιδέα πόσο φανερό είναι αυτό. Νομίζω ότι την καταλαβαίνω –για μια στιγμή, πιστεύω ότι την καταλαβαίνω– αλλά τότε, μέσα από κείνη τη θλίψη, με ξαφνιάζει με μια σύντομη αναλαμπή αποφασιστικότητας. Ακόμα και γενναιότητας.

Σηκώνει το βλέμμα της από το πάτωμα, με κοιτάζει στα μάτια και ρωτάει: «Είσαι έξαλλος μαζί μου;».

Δεν μπορώ να σκεφτώ για ποιο λόγο να είμαι έξαλλος μαζί της. Αν μη τι άλλο, έχω εξοργιστεί με τον Τζάστιν που την κάνει να νιώθει ένα τίποτα, μικρή κι ασήμαντη. Φαίνεται από τη γλώσσα του σώματός της. Μαζεύεται όταν βρίσκεται κοντά του.

«Όχι» λέω. «Δεν είμαι έξαλλος μαζί σου».

Της λέω αυτό που θέλει να ακούσει αλλά δε με πιστεύει. Την τροφοδοτώ με τις σωστές λέξεις αλλά υποπτεύεται ότι οι λέξεις αυτές κρύβουν παγίδες.

Ξέρω ότι αυτό δεν είναι δικό μου πρόβλημα. Βρίσκομαι εδώ μόνο για μία μέρα. Δεν μπορώ να λύσω τα γκομενικά προβλήματα κανενός. Δεν πρέπει να επεμβώ και ν' αλλάξω τη ζωή κανενός.

Κάνω μεταβολή, δγάζω τα διβλία μου, κλείνω το ντουλαπάκι. Εκείνη μένει στην ίδια θέση, καρφωμένη εξαιτίας της βαθιάς, απελπισμένης μοναξιάς μιας άσχημης σχέσης.

«Θες ακόμα να φάμε μαζί σήμερα το μεσημέρι;» ρωτάει.

Το εύκολο θα ήταν να πω όχι. Αυτό κάνω τις περισσότερες φορές: νιώθω τη ζωή του άλλου ανθρώπου να με ρουφάει και τρέχω προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Αλλά υπάρχει κάτι πάνω της –οι πόλεις στα παπούτσια της, η αναλαμπή της γενναιότητας, η περιττή θλίψη– που με κάνει να θέλω να μάθω ποια θα είναι η λέξη όταν σταματήσει να είναι ήχος. Έχω περάσει χρόνια ολόκληρα συναντώντας ανθρώπους χωρίς να τους γνωρίζω ποτέ και σήμερα το πρωί, σ' αυτό το μέρος, μ' αυτό το κορίτσι, νιώθω μια ανεπαίσθητη έλξη και θέλω να μάθω. Και, σε μια στιγμή είτε αδυναμίας είτε γενναιότητας από την πλευρά μου, αποφασίζω να την ακολουθήσω. Αποφασίζω να ανακαλύψω περισσότερα.

«Εννοείται» λέω. «Τέλεια. Το μεσημέρι είναι τέλειο».

Τη διαβάζω και πάλι: αυτό που είπα παραήταν ενθουσιώδες. Ο Τζάστιν ποτέ δεν είναι ενθουσιώδης.

«Δεν είναι και τίποτα» προσθέτω.

Νιώθει ανακουφισμένη. Ή, τουλάχιστον, τόσο ανακουφισμένη όσο επιτρέπει στον εαυτό της να είναι, δηλαδή επιφυλακτικά ανακουφισμένη. Έχοντας πρόσβαση στο μυαλό του Τζάστιν, ξέρω ότι αυτοί οι δυο έχουν δε-

σμό πάνω από έναν χρόνο. Πιο συγκεκριμένα δε γίνεται να μάθω. Ο Τζάστιν δε θυμάται την ακριβή ημερομηνία.

Απλώνει το χέρι της και πιάνει το χέρι μου. Ξαφνιάζομαι από το πόσο ωραία είναι η αίσθηση που μου προξενεί αυτό.

«Χαίρομαι που δεν είσαι έξαλλος μαζί μου» λέει. «Θέλω απλώς... να... να 'ναι όλα καλά».

Γνέφω καταφατικά. Αν έχω μάθει ένα πράγμα, είναι το εξής: όλοι θέλουμε να 'ναι όλα καλά. Δεν μπαίνουμε καν στον κόπο να ευχηθούμε για το υπέροχο, το φανταστικό, το εξαιρετικό. Συμβιδαζόμαστε με το καλά, επειδή τις περισσότερες φορές το καλά είναι αρκετό.

Χτυπάει το πρώτο κουδούνι.

«Τα λέμε αργότερα» λέω.

Μια απλή υπόσχεση. Αλλά σημαίνει τα πάντα για τη Ριάννον.

Στην αρχή μου ήταν δύσκολο να ζω την κάθε μέρα χωρίς να κάνω σχέσεις με διάρκεια, χωρίς να επηρεάζω δραστικά τις ζωές των άλλων. Σε μικρότερη ηλικία, λαχταρούσα τη φιλία και τις στενές σχέσεις. Δημιουργούσα δεσμούς χωρίς να συνειδητοποιώ πόσο γρήγορα, οριστικά και αμετάκλητα θα έσπαγαν. Έπαιρνα τις ζωές των άλλων προσωπικά: ένιωθα ότι οι φίλοι τους θα μπορούσαν να είναι φίλοι μου, οι γονείς τους θα μπορούσαν να είναι γονείς μου. Αλλά μετά από λίγο έπρεπε να σταματήσω. Ήταν ιδιαίτερα σπαρακτικό να ζω τόσο πολλούς αποχωρισμούς.

Περιπλανιέμαι, κι όσο μοναχικό κι αν είναι αυτό, δεν

παύει να είναι κι εξαιρετικά απελευθερωτικό. Ποτέ δε θα ορίσω τον εαυτό μου σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον. Ποτέ δε θα νιώσω την πίεση των συνομηλίκων ή το βάρος των γονικών προσδοκιών. Μπορώ να δω τους πάντες ως κομμάτια ενός συνόλου και να εστιάσω στο σύνολο και όχι στα κομμάτια. Έχω μάθει να παρατηρώ – πολύ καλύτερα από τους περισσότερους ανθρώπους. Δε με τυφλώνει το παρελθόν ούτε με παρακινεί το μέλλον. Εστιάζω την προσοχή μου στο παρόν, επειδή εγώ προορίζομαι να ζω εκεί.

Μαθαίνω. Μερικές φορές μου διδάσκουν κάτι που έχω διδαχτεί ήδη σε δεκάδες άλλες σχολικές αίθουσες. Μερικές φορές μου διδάσκουν κάτι εντελώς καινούριο. Χρειάζεται να αποκτώ πρόσβαση στο σώμα, να αποκτώ πρόσβαση στο μυαλό και να βλέπω τι πληροφορίες έχει συγκερατήσει. Κι όταν το κάνω, μαθαίνω. Η γνώση είναι το μόνο πράγμα που παίρνω μαζί μου όταν φεύγω.

Γνωρίζω τόσο πολλά πράγματα που δε γνωρίζει ο Τζάστιν, που δε θα μάθει ποτέ. Κάθομαι εκεί, στην τάξη των μαθηματικών, ανοίγω το σημειωματάριό του και γράφω φράσεις που δεν έχει ξανακούσει ποτέ. Σαίξπηρ και Κέρουακ και Ντίκινσον. Αύριο ή κάποια μέρα μετά την αυριανή ή και ποτέ θα δει αυτές τις λέξεις γραμμένες με τον δικό του γραφικό χαρακτήρα και δε θα έχει ιδέα από πού ήρθαν ή, έστω, τι είναι.

Αυτό αποτελεί και τη μεγαλύτερη παρέμβαση που επιτρέπω στον εαυτό μου.

Όλα τα άλλα πρέπει να γίνουν καθαρά και όμορφα.

Η Ριάννον παραμένει μαζί μου. Τα δικά της γνωρίσματα. Αναλαμπές από τις αναμνήσεις του Τζάστιν. Μικρά πράγματα, όπως ο τρόπος που πέφτουν τα μαλλιά της στο πρόσωπο και τον λαιμό της, ο τρόπος που μασουλάει τα νύχια της, η αποφασιστικότητα και η παραίτηση στη φωνή της. Τυχαία πράγματα. Τη βλέπω να χορεύει με τον παππού του Τζάστιν επειδή εκείνος είπε ότι ήθελε να χορέψει με μια όμορφη κοπέλα. Τη βλέπω να καλύπτει τα μάτια της σε μια ταινία τρόμου, κρυφοκοιτάζοντας ανάμεσα από τα δάχτυλά της, απολαμβάνοντας τον τρόπο της. Αυτές είναι οι καλές αναμνήσεις. Δεν κοιτάζω τις άλλες.

Τη βλέπω μόνο μία φορά στη διάρκεια του πρωινού, μια σύντομη συνάντηση στους διαδρόμους μεταξύ πρώτης και δεύτερης ώρας. Πιάνω τον εαυτό μου να χαμογελάει όταν έρχεται κοντά μου κι εκείνη μου ανταποδίδει το χαμόγελο. Είναι τόσο απλό. Απλό και πολύπλοκο όπως και τα περισσότερα αληθινά πράγματα. Πιάνω τον εαυτό μου να την αναζητά μετά τη δεύτερη ώρα και το ίδιο μετά την τρίτη και την τέταρτη. Δε νιώθω ότι έχω τον έλεγχο όλου αυτού του πράγματος. Θέλω να τη δω. Απλό. Πολύπλοκο.

Μέχρι να έρθει η ώρα του μεσημεριανού, έχω εξαντληθεί. Το σώμα του Τζάστιν είναι καταβεδλημένο από τον πολύ λίγο ύπνο και εμένα, μέσα του, με έχουν καταβάλει το άγχος και οι πάρα πολλές σκέψεις.

Την περιμένω στο ντουλαπάκι του Τζάστιν. Χτυπάει το πρώτο κουδούνι. Χτυπάει το δεύτερο κουδούνι. Η Ριάννον άφαντη. Ίσως έπρεπε να τη συναντήσω κάπου αλλού. Ίσως ο Τζάστιν να ξέχασε πού συναντιούνται πάντα.

Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, τότε εκείνη θα έχει συνηθίσει την αφηρημάδα του Τζάστιν. Με βρίσκει τη στιγμή ακριβώς που ετοιμάζομαι να τα παρατήσω. Οι διάδρομοι είναι σχεδόν άδειοι· η φούρια της ώρας του μεσημεριανού έχει περάσει. Έρχεται πιο κοντά μου από ό,τι πριν.

«Γεια» λέω.

«Γεια» λέει.

Με κοιτάζει και περιμένει. Ο Τζάστιν είναι εκείνος που κάνει την πρώτη κίνηση. Ο Τζάστιν είναι εκείνος που ξεκαθαρίζει τα πράγματα. Ο Τζάστιν είναι εκείνος που λέει τι θα κάνουν.

Αυτό με θλίβει.

Το έχω ξαναδεί πάρα πολλές φορές στο παρελθόν. Η αδικαιολόγητη αφοσίωση. Υπομένεις τον φόβο να είσαι με το λάθος άτομο επειδή δεν μπορείς να αντιμετωπίσεις τον φόβο της μοναξιάς. Η ελπίδα εμποτισμένη με μια δόση αμφιβολίας και η αμφιβολία εμποτισμένη με μια δόση ελπίδας. Κάθε φορά που βλέπω αυτά τα συναισθήματα στο πρόσωπο κάποιου άλλου, γονατίζω. Και στο πρόσωπο της Ριάννον υπάρχει κάτι περισσότερο απ' αυτές τις διαψεύσεις. Υπάρχει μια ευγένεια, μια πραότητα. Μια πραότητα που ο Τζάστιν δε θα εκτιμήσει ποτέ, μα ποτέ. Εγώ τη βλέπω αμέσως, αλλά κανείς άλλος δεν τη βλέπει.

Παίρνω όλα μου τα βιβλία και τα βάζω στο ντουλαπάκι. Πηγαίνω προς το μέρος της κι ακουμπάω ελαφρά το χέρι μου στο μπράτσο της.

Δεν έχω ιδέα τι κάνω. Ξέρω μόνο ότι το κάνω.

«Ας πάμε κάπου» λέω. «Πού θες να πας;»

Τώρα βρίσκομαι αρκετά κοντά κι έτσι βλέπω ότι τα μάτια της είναι μπλε. Τώρα βρίσκομαι αρκετά κοντά κι

έτσι βλέπω ότι ποτέ κανείς δεν έρχεται τόσο κοντά ώστε να δει πόσο μπλε είναι τα μάτια της.

«Δεν ξέρω» απαντάει.

Πιάνω το χέρι της.

«Έλα» της λέω.

Αυτό δεν είναι πλέον νευρική κατάσταση – είναι αποκοτιά. Στην αρχή περπατάμε πιασμένοι χέρι χέρι. Μετά τρέχουμε πιασμένοι χέρι χέρι. Αυτή η τρελή φούρια να δρίσκεσαι δίπλα στον άλλον, να τρέχεις σαν τον άνεμο μέσα στο σχολείο, σβήνοντας στιδήποτε άλλο σαν να 'ταν μια ασήμαντη θολούρα. Γελάμε, διασκεδάζουμε. Αφήνουμε τα διβλία της στο ντουλαπάκι της και βγαίνουμε από το κτίριο, έξω στον αέρα, τον αληθινό αέρα, τη λιακάδα και τα δέντρα και τον όχι και τόσο καταπιεστικό κόσμο. Παραδαίνω τους κανόνες καθώς φεύγω από το σχολείο. Παραδαίνω τους κανόνες καθώς μπαίνουμε στο αυτοκίνητο του Τζάστιν. Παραδαίνω τους κανόνες καθώς γυρνάω το κλειδί στη μίζα.

«Πού θες να πας;» ξαναρωτάω. «Πες μου, ειλικρινά, πού θα 'θελες σαν τρελή να πας;»

Στην αρχή δε συνειδητοποιώ πόσα πράγματα παίζονται από την απάντησή της. Αν πει, *Πάμε στο εμπορικό κέντρο*, θα αποσυνδεθώ. Αν πει, *Πήγαινε με στο σπίτι σου*, θα αποσυνδεθώ. Αν πει, *Στην πραγματικότητα δε θέλω να χάσω την έκτη ώρα*, θα αποσυνδεθώ. Και θα έπρεπε να αποσυνδεθώ. Δε θα έπρεπε να το κάνω αυτό.

Αλλά λέει: «Θέλω να πάω στον ωκεανό. Θέλω να με πας στον ωκεανό».

Και νιώθω τον εαυτό μου να συνδέεται.

Μας παίρνει μία ώρα να φτάσουμε εκεί. Είναι τέλη Σεπτεμβρίου στο Μέγυλαντ. Τα φύλλα δεν έχουν αρχίσει ακόμα να αλλάζουν χρώμα, αλλά καταλαβαίνεις ότι το σκέφτονται. Τα πράσινα είναι άτονα, ξεθωριασμένα. Το χρώμα είναι προ των πυλών.

Αφήνω τη Ριάννον ν' ασχοληθεί με το ραδιόφωνο. Ξαφνιάζεται, αλλά δε με νοιάζει. Έχω μπουχτίσει με την ενοχλητική κι απαίσια μουσική και διαισθάνομαι ότι έχει μπουχτίσει κι εκείνη. Φέρνει μια μελωδία στο αυτοκίνητο. Παίζει ένα τραγούδι που ξέρω και τραγουδάω κι εγώ.

And if I only could, I'd make a deal with God¹...

Τώρα πια η Ριάννον δεν είναι έκπληκτη, είναι καχύποπτη. Ο Τζάστιν ποτέ δεν τραγουδάει.

«Τι σ' έπιασε;» ρωτάει.

«Η μουσική» της λέω.

«Χα».

«Όχι, αλήθεια λέω».

Με κοιτάζει γι' αρκετή ώρα. Μετά χαμογελάει.

«Σ' αυτή την περίπτωση...» λέει και γυρίζει το κουμπί για να δρει το επόμενο τραγούδι.

Σύντομα τραγουδάμε όσο πιο δυνατά μπορούμε. Ένα ποπ τραγούδι που δεν έχει καμία ουσία αλλά μας ανεβάζει σαν μπαλόκι στον ουρανό όταν το τραγουδάμε.

Είναι λες και ο ίδιος ο χρόνος αναπαύεται ολόγυρά

1. Στίχοι από το τραγούδι «Running up that hill» της Jennifer Rush. (Σ.τ.Μ.)

μας. Εκείνη σταματάει να σκέφτεται πόσο ασυνήθιστο είναι όλο αυτό· αφήνεται και γίνεται κομμάτι του.

Θέλω να της χαρίσω μια καλή μέρα. Απλώς μια καλή μέρα. Περιπλανιέμαι τόσο καιρό χωρίς καμία αίσθηση σκοπού και τώρα μου έχει δοθεί ένας σκοπός εφήμερος – νιώθω σαν να μου έχει δοθεί. Έχω μόνο μία μέρα να δώσω – οπότε γιατί να μην είναι μια καλή μέρα; Γιατί να μην είναι μια μέρα που θα μοιραστούμε μαζί; Γιατί να μην πάρω τη μουσική της στιγμής και να δω πόσο μπορεί να κρατήσει; Οι κανόνες μπορούν να διαγραφούν. Μπορώ να το κάνω αυτό. Μπορώ να το χαρίσω.

Όταν τελειώνει το τραγούδι, κατεβάζει το παράθυρό της και θγάζει το χέρι της έξω, στον αέρα, φέρνοντας μια νέα μουσική στο αυτοκίνητο. Κατεβάζω όλα τα παράθυρα κι οδηγώ πιο γρήγορα, οπότε τώρα αναλαμβάνει ο αέρας, ανεμίζει τα μαλλιά μας, μας δίνει την ψευδαίσθηση ότι το αυτοκίνητο έχει εξαφανιστεί κι ότι εμείς είμαστε η κίνηση, εμείς είμαστε η ταχύτητα. Έπειτα ξεκινάει άλλο ένα καλό τραγούδι κι αυτή τη φορά, κρατώντας το χέρι της, μας κλείνω και πάλι στον κόσμο μας. Οδηγώ με αυτό τον τρόπο χιλιόμετρα ολόκληρα ενώ τη ρωτάω διάφορα. Όπως, πώς τα πάνε οι γονείς της. Πώς είναι η ζωή τώρα που η αδερφή της λείπει στο πανεπιστήμιο. Αν πιστεύει ότι το σχολείο είναι κάπως αλλιώςτικο αυτή τη χρονιά.

Δύσκολο για κείνη. Κάθε απάντησή της ξεκινάει με τη φράση *Δεν ξέρω*. Αλλά τις περισσότερες φορές, αν της δώσω τον χρόνο και τον χώρο να απαντήσει, ξέρει. Η μητέρα της έχει καλές προθέσεις, ο πατέρας όχι και τόσο. Η αδερφή της δεν τους τηλεφωνεί, αλλά η Ριάννον την κα-

ταλαβαίνει. Το σχολείο είναι σχολείο – θέλει να τελειώ-σει αλλά τη φοβίζει το γεγονός ότι θα τελειώσει, επειδή τότε θα πρέπει να ανακαλύψει ποια θα 'ναι η συνέχεια.

Με ρωτάει τι πιστεύω εγώ και της λέω: «Ειλικρινά... εγώ απλώς προσπαθώ να ζω την κάθε μέρα».

Δεν είναι αρκετό, αλλά είναι κάτι. Παρακολουθούμε τα δέντρα, τον ουρανό, τις πινακίδες, τον δρόμο. Νιώθουμε ο ένας τον άλλον. Προς το παρόν ο κόσμος αποτελείται μόνο από μας. Συνεχίζουμε να τραγουδάμε τα τραγούδια που ακούμε στο ραδιόφωνο. Και τραγουδάμε και οι δυο ξέφρενα, χωρίς να ανησυχούμε ιδιαίτερα αν οι φωνές μας πατάνε τις σωστές νότες ή λένε τις σωστές λέξεις. Αλληλοκοιταζόμαστε ενώ τραγουδάμε· δεν είναι δύο σόλο· είναι ένα ντουέτο που δεν παίρνει τον εαυτό του στα σοβαρά. Είναι ένας τρόπος να συζητούν, να επικοινωνούν – μπορείς να μάθεις πολλά για τους ανθρώπους απ' τις ιστορίες που λένε αλλά μπορείς να τους μάθεις κι από τον τρόπο που τραγουδάνε, αν τους αρέσουν τα ανοιχτά ή τα κλειστά παράθυρα, αν ζουν σύμφωνα με το γράμμα του νόμου, αν νιώθουν τα θέληγτρα του ωκεανού.

Μου λέει πού να πάω. Βγαίνουμε από τον αυτοκινητόδρομο. Οδηγούμε στους άδειους παράδρομους. Δεν είναι καλοκαίρι· δεν είναι Σαββατοκύριακο. Είναι Δευτέρα μεσημέρι και κανείς άλλος εκτός από μας δεν πάει στην παραλία.

«Θα 'πρεπε να 'μουν στην τάξη της γλώσσας» λέει η Ριάννον.

«Θα 'πρεπε να 'μουν στη βιολογία» λέω, σκανάροντας το πρόγραμμα του Τζάστιν.

Συνεχίζουμε. Όταν την πρωτοείδα, μου φάνηκε πως

ισορροπούσε σε αιχμές και άκρες. Τώρα το έδαφος είναι πιο στρωτό, πιο φιλόξενο.

Ξέρω ότι αυτό είναι επικίνδυνο. Ο Τζάστιν δεν της φέρεται καλά. Το καταλαβαίνω. Μόλις αποκτώ πρόσβαση στις άσχημες αναμνήσεις, βλέπω δάκρυα, τσακωμούς κι απομεινάκια ανεκτής συντροφικότητας. Εκείνη δρίσκεται πάντα στο πλευρό του για να τον στηρίζει κι αυτό πρέπει να του αρέσει. Οι φίλοι του τη συμπαθούν, κάτι που επίσης του αρέσει. Αλλά αυτό δεν είναι αγάπη. Η Ριάννον έχει παραμείνει γαντζωμένη στην προσδοκία για κείνον εδώ και πάρα πολύ καιρό, κι έτσι δε συνειδητοποιεί ότι δεν έχει απομείνει τίποτα πλέον για να προσδοκά. Δεν υπάρχουν σιωπές όταν δρίσκονται μαζί. Υπάρχει θόρυβος. Που προκαλείται κυρίως από κείνον. Αν προσπαθούσα, θα μπορούσα να χωθώ βαθιά μέσα στις διαφωνίες τους. Θα μπορούσα να εντοπίσω τα κομμάτια που έχει αποθηκεύσει αυτός στη μνήμη του απ' όλες τις φορές που την έχει καταστρέψει. Αν ήμουν στ' αλήθεια ο Τζάστιν, θα έβρισκα κάποιο πρόβλημα πάνω της. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Θα της το έλεγα. Θα ούρλιαζα. Θα τη διέλυα. Θα την έβαζα στη θέση της.

Αλλά δεν μπορώ. Δεν είμαι ο Τζάστιν. Ακόμα κι αν εκείνη δεν το ξέρει.

«Ας διασκεδάσουμε» λέω.

«Εντάξει» απαντάει. «Μ' αρέσει αυτό. Περνάω πάρα πολύ χρόνο κάνοντας σκέψεις να φύγω μακριά – είναι ωραίο να φεύγω στην πραγματικότητα. Για μία μέρα. Αντί να κοιτάζω έξω απ' το παράθυρο, καλό είναι να βρισκομαι απ' την άλλη πλευρά του παραθύρου. Δεν το κάνω όσο συχνά θα 'θελα».

Υπάρχουν τόσο πολλά πράγματα μέσα της που θέλω να μάθω. Και ταυτόχρονα, με κάθε κουδέντα που ανταλλάσσουμε, νιώθω ότι ίσως υπάρχει κάτι μέσα της που γνωρίζω ήδη. Όταν το βρω, τότε θα αναγνωρίσουμε ο ένας τον άλλον. Θα 'ναι κάτι που θα έχουμε μόνο εμείς οι δύο.

Παρκάρω το αυτοκίνητο και πάμε προς τον ωκεανό. Βγάζουμε τα παπούτσια μας και τα αφήνουμε κάτω από τα καθίσματά μας. Όταν φτάνουμε στην αμμουδιά, εγώ σκύβω για να σηκώσω τα μπατζάκια μου ενώ η Ριάννον τρέχει προς τη θάλασσα. Όταν σηκώνω το κεφάλι μου, εκείνη στριφογυρίζει στην παραλία κλοτσώντας την άμμο και φωνάζοντας το όνομά μου. Εκείνη τη στιγμή τα πάντα είναι γεμάτα ελαφράδα και φωτεινότητα. Είναι τόσο χαρούμενη που δεν μπορώ παρά να σταματήσω για μια στιγμή και να την κοιτάξω, να την παρακολουθήσω, να πω στον εαυτό μου να θυμάται αυτή τη στιγμή.

«Έλα!» φωνάζει. «Έλα δω!»

Δεν είμαι αυτός που νομίζεις ότι είμαι, θέλω να της πω. Αλλά αποκλείεται. Φυσικά και αποκλείεται.

Έχουμε την παραλία όλη δική μας, τον ωκεανό όλο δικό μας. Έχω τη Ριάννον όλη δική μου. Και η Ριάννον μ' έχει όλο δικό της.

Υπάρχει ένα κομμάτι της παιδικής ηλικίας που είναι παιδιάστικο κι ένα κομμάτι που είναι ιερό. Ξαφνικά αγγίζουμε το ιερό κομμάτι – τρέχουμε στην ακροθαλασσιά, νιώθουμε το πρώτο κρύο τίναγμα του νερού στους αστραγάλους μας, απλώνουμε τα χέρια μας στην παλίρροια για

να μαζέψουμε κοχύλια προτού ξεγλιστρήσουν από τα δάχτυλά μας. Έχουμε επιστρέψει σε έναν κόσμο που μπορεί να αστράφτει και πλατσουρίζουμε όλο και πιο βαθιά μέσα του. Απλώνουμε τα χέρια μας λες κι αγκαλιάζουμε τον άνεμο. Με πιτσιλάει σκανταλιάρικα και περνάω στην αντεπίθεση. Τα παντελόνια μας και οι μπλούζες μας γίνονται μούσκεμα αλλά δε μας νοιάζει. Είμαστε ξέγνοιαστοι.

Μου ζητάει να τη βοηθήσω να χτίσει ένα κάστρο στην άμμο κι ενώ το κάνω, μου λέει πως εκείνη και η αδερφή της ποτέ δεν έφτιαχναν μαζί κάστρα στην άμμο – πάντα έκαναν διαγωνισμό: η αδερφή της στόχευε στα ψηλότερα δυνατά βουνά ενώ η Ριάννον έδινε προσοχή στις λεπτομέρειες, θέλοντας κάθε κάστρο να είναι το κουκλόσπιτο που ποτέ δεν μπόρεσε να αποκτήσει. Βλέπω κομμάτια απ' αυτές τις λεπτομέρειες καθώς οι πυργίσκοι ανθίζουν μέσα από τα χέρια της που πλάθουν την άμμο. Εγώ δεν έχω αναμνήσεις από κάστρα στην άμμο, αλλά πρέπει να έχω κάποια αισθητική μνήμη, επειδή νιώθω ότι ξέρω πώς να το κάνω αυτό, πώς να του δώσω σχήμα και μορφή.

Όταν τελειώνουμε ξαναγυρνάμε στην ακροθαλασσιά για να ξεπλύνουμε τα χέρια μας. Κοιτάζω πίσω και βλέπω τις πατημασιές μας που μπερδεύονται μεταξύ τους σχηματίζοντας ένα μόνο μονοπάτι.

«Τι είναι;» ρωτάει, βλέποντάς με να ρίχνω μια ματιά πίσω μας, βλέποντας κάτι στην έκφρασή μου.

Πώς μπορώ να της εξηγήσω; Το μόνο που μπορώ να πω είναι: «Σ' ευχαριστώ».

Με κοιτάζει λες και ποτέ άλλοτε δεν έχει ξανακούσει αυτή την έκφραση.

«Για ποιο πράγμα;» ρωτάει.

«Γι' αυτό» λέω. «Για όλο αυτό».

Γι' αυτή την απόδραση. Για τη θάλασσα. Για τα κύματα. Για κείνη. Είναι λες κι έχουμε βγει έξω από τον χρόνο. Παρότι δεν υπάρχει τέτοιο μέρος.

Ένα κομμάτι της περιμένει ακόμα την παγίδα, τη στιγμή που όλη αυτή η ευχαρίστηση θα μεταμορφωθεί σε πόνο.

«Εντάξει» της λέω. «Είναι εντάξει να 'σαι ευτυχισμένη».

Τα δάκρυα πλημμυρίζουν τα μάτια της. Την παίρνω στην αγκαλιά μου. Είναι λάθος. Αλλά ταυτόχρονα είναι και σωστό. Πρέπει να ακούσω τις ίδιες μου τις λέξεις. Η ευτυχία σπανιότατα αποτελεί μέρος του λεξιλογίου μου, επειδή για μένα είναι τόσο εφήμερη.

«Είμαι ευτυχισμένη» λέει. «Αλήθεια. Είμαι».

Ο Τζάστιν θα την κοροΐδευε. Ο Τζάστιν θα την έσπρωχνε κάτω στην άμμο για να κάνει οτιδήποτε ήθελε να κάνει. Ο Τζάστιν δε θα ερχόταν ποτέ εδώ.

Έχω κουραστεί να μην αισθάνομαι. Έχω κουραστεί να μη δένομαι. Θέλω να μείνω εδώ μαζί της. Θέλω να είμαι εκείνος που ανταποκρίνεται στις προσδοκίες της, έστω και μόνο για τον χρόνο που μου έχει δοθεί.

Ο ωκεανός παίζει τη μουσική του· ο αέρας χορεύει τον χορό του. Εμείς κρατιόμαστε. Στην αρχή κρατιόμαστε ο ένας από τον άλλο, αλλά μετά είναι σαν να κρατιόμαστε από κάτι ακόμα μεγαλύτερο. Σπουδαιότερο.

«Τι συμβαίνει;» ρωτάει η Ριάννον.

«Σςς» λέω. «Μη ρωτάς».

Με φιλάει. Χρόνια έχω να φιλήσω κάποιον. Χρόνια έχω να επιτρέψω στον εαυτό μου να φιλήσει κάποιον. Τα χείλη της είναι απαλά σαν πέταλα λουλουδιών, αλλά έχουν και ένταση. Δε διάζομαι, αφήνω την κάθε στιγμή

να ξεχυθεί μέσα στην επόμενη. Νιώθω το δέρμα της, την αναπνοή της. Γεύομαι την πύκνωση της επαφής μας, πα-
ραμένω όσο περισσότερο μπορώ μέσα στη θερμη που εκ-
πέμπει. Τα μάτια της είναι κλειστά, τα δικά μου ανοιχτά.
Θέλω να το θυμάμαι όλο αυτό σαν κάτι παραπάνω από
απλώς ένα συναίσθημα. Θέλω να το θυμάμαι ακέραιο.

Δεν κάνουμε τίποτα περισσότερο από το να φιλιόμαστε.
Δεν κάνουμε τίποτα λιγότερο από το να φιλιόμαστε. Πού
και πού εκείνη κάνει κινήσεις για να προχωρήσουμε πιο πέ-
ρα, αλλά εγώ δεν το έχω ανάγκη αυτό. Τα δάχτυλά μου
χαϊδεύουν τους ώμους της καθώς τα δικά της χαϊδεύουν
την πλάτη μου. Φιλώ τον λαιμό της. Με φιλάει πίσω από
το αυτί. Κάθε φορά που σταματάμε, χαμογελάμε ο ένας
στον άλλον. Δυσπιστία που ζαλίζει, πίστη που ζαλίζει. Θα
έπρεπε να είναι στην τάξη της γλώσσας. Θα έπρεπε να εί-
μαι στη βιολογία. Υποτίθεται ότι σήμερα δε θα πλησιάζα-
με τον ωκεανό. Αγνοήσαμε το πρόγραμμα της μέρας.

Περπατάμε στην παραλία πιασμένοι χέρι χέρι καθώς
ο ήλιος χαμηλώνει στον ουρανό. Δε σκέφτομαι το παρελ-
θόν. Δε σκέφτομαι το μέλλον. Με πλημμυρίζει τεράστια
ευγνωμοσύνη για τον ήλιο, τη θάλασσα, τον τρόπο που
δυθίζονται τα πόδια μου στην άμμο, τον τρόπο που νιώ-
θει το χέρι μου κρατώντας το δικό της.

«Θα 'πρεπε να το κάνουμε αυτό κάθε Δευτέρα» λέει.
«Και Τρίτη. Και Τετάρτη. Και Πέμπτη. Και Παρασκευή».

«Θα βαριόμασταν» της λέω. «Καλύτερα να το ζήσου-
με μόνο μία φορά».

«Και ποτέ ξανά;» Δεν της αρέσει αυτό.

«Καλά, ποτέ μη λες ποτέ».

«Ποτέ δε λέω ποτέ» μου λέει.

Τώρα πια υπάρχουν λίγοι ακόμα άνθρωποι στην παραλία· άντρες και γυναίκες μεγάλης κυρίως ηλικίας που κάθουν έναν απογευματινό περίπατο. Κουνάνε το κεφάλι τους για να μας χαιρετήσουν καθώς τους προσπερνάμε και μερικές φορές λένε γεια. Ανταποδίδουμε τον χαιρετισμό κουνώντας τα κεφάλια μας και λέγοντας γεια. Κανείς δε ρωτάει γιατί θρυσκόμαστε εδώ. Κανείς δε ρωτάει τίποτα. Είμαστε απλώς ένα κομμάτι της στιγμής, όπως και καθετί άλλο.

Ο ήλιος χαμηλώνει ακόμα περισσότερο. Μαζί του πέφτει και η θερμοκρασία. Η Ριάννον τρέμει, οπότε αφήνω το χέρι της και τυλίγω το μπράτσο μου γύρω της. Προτείνει να γυρίσουμε στο αυτοκίνητο και να πάρουμε την «κουδέρτα φασώματος» από το πορτμπαγκάζ. Τη θρυσκουμε εκεί πέρα, θαμμένη κάτω από άδεια μπουκάλια μπίρας, καλώδια μπαταριών τυλιγμένα σε κουλούρες κι άλλες αγορίστικες αηδίες. Αναρωτιέμαι πόσο συχνά έχουν χρησιμοποιήσει η Ριάννον και ο Τζάστιν την κουδέρτα φασώματος για τον γνωστό σκοπό, αλλά δεν προσπαθώ ν' αποκτήσω πρόσβαση στις αναμνήσεις. Αντιθέτως, κουβαλάω την κουδέρτα στην παραλία και τη στρώνω κάτω και για τους δυο μας. Ξαπλώνω ανάσκελα και κοιτάζω τον ουρανό· η Ριάννον ξαπλώνει δίπλα μου και κάνει το ίδιο. Ατενίζουμε τα σύννεφα, σε απόσταση αναπνοής ο ένας από τον άλλον, ρουφώντας τα πάντα.

«Η σημερινή μέρα πρέπει να 'ναι απ' τις καλύτερες της ζωής μου» λέει η Ριάννον.

Χωρίς να γυρίσω το κεφάλι μου, θρυσκω το χέρι της με το χέρι μου.

«Πες μου κάποια άλλη μέρα που να 'ταν σαν κι αυτή» ρωτάω.

«Δεν ξέρω...»

«Μόνο μία. Όποια έρχεται πρώτη στο μυαλό σου».

Η Ριάννον σκέφτεται για μια στιγμή. Έπειτα κουνάει το κεφάλι της αρνητικά. «Είναι ηλίθιο».

«Πες μου».

Γυρνάει προς το μέρος μου φέρνοντας το χέρι της στο στήθος μου. Κι αρχίζει να διαγράφει κύκλους πάνω του τεμπέλικα. «Για κάποιον λόγο, το πρώτο πράγμα που μου 'ρχεται στο μυαλό είναι εκείνη η επίδειξη μόδας για μαμάδες και κόρες. Μη γελάσεις, ε; Μου το υπόσχουσαι;»

Της το υπόσχομαι.

Με εξετάζει. Σιγουρεύεται ότι μιλάω ειλικρινά. Συνεχίζει.

«Ήταν στην τετάρτη δημοτικού ή κάπου εκεί. Το Ρένγουικ έκανε έρανο για τα θύματα του τυφώνα και ζήτησαν εθελοντές από την τάξη μας. Δε ρώτησα τη μητέρα μου – απλώς δήλωσα συμμετοχή. Κι όταν το είπα στο σπίτι – καλά, ξέρεις πώς είναι η μαμά μου. Τρομοκρατήθηκε. Εκείνη δεν αντέχει να θγει να πάει στο σουπερμάρκετ. Μια επίδειξη μόδας; Μπροστά σε αγνώστους; Έκανε σαν να της είχα ζητήσει να ποζάρει για το *Playboy*. Θεέ μου, τι τρομακτική σκέψη».

Το χέρι της αναπαύεται πλέον πάνω στο στήθος μου. Ατενίζει τον ουρανό.

«Αλλά εδώ είναι το κλου: δεν είπε όχι. Τώρα πια συνειδητοποιώ τι την ανάγκασα να κάνει. Δε με υποχρέωσε να πάω στον δάσκαλο και να το ακυρώσω. Όχι, όταν ήρθε η μέρα, οδηγήσαμε μέχρι το Ρένγουικ και πήγαμε όπου μας είπαν να πάμε. Είχα σκεφτεί ότι θα μας έντυναν ασορτί, αλλά δεν έγινε έτσι. Αντίθετα, μας είπαν ότι μπο-

ρούσαμε να φορέσουμε ό,τι θέλαμε από το κατάστημα. Οπότε αρχίσαμε να δοκιμάζουμε όλα εκείνα τα πράγματα. Φυσικά εγώ προτίμησα τις τουαλέτες – τότε ήμουν κορίτσι με όλη τη σημασία της λέξης. Κατέληξα μ' ένα γαλάζιο φόρεμα – βολάν και φρουφρού από την κορφή ως τα νύχια. Πίστευα ότι ήταν πολύ σοφιστικέ».

«Είμαι σίγουρος ότι ήταν σικ» λέω.

Με βαραίει. «Σκάσε. Άσε με να πω την ιστορία μου».

Κρατάω το χέρι της στο στήθος μου. Γέρνω και της δίνω ένα γρήγορο φιλί.

«Συνέχισε» λέω. Το λατρεύω όλο αυτό. Ποτέ δε βάζω τους ανθρώπους να μου λένε τις ιστορίες τους. Συνήθως τις ανακαλύπτω εγώ. Επειδή ξέρω ότι αν οι άνθρωποι μου πουν ιστορίες, θα περιμένουν ότι το άτομο απέναντί τους θα τις θυμάται. Και δεν μπορώ να το εγγυηθώ αυτό. Δεν υπάρχει τρόπος να ξέρω αν οι ιστορίες παραμένουν στο μυαλό του ατόμου μέσα στο οποίο βρισκόμουν όταν θα 'χω φύγει. Και θα 'ταν συνταρακτικό να εκμυστηρευτείς κάτι σε κάποιον κι έπειτα αυτό να εξαφανιστεί, έτσι δεν είναι; Δε θέλω να έχω την ευθύνη για κάτι τέτοιο.

Αλλά με τη Ριάννον δεν μπορώ να αντισταθώ.

Συνεχίζει. «Οπότε... είχα βρει το φόρεμα που θα 'θελα να φορέσω στον χορό αποφοίτων. Και μετά ήταν η σειρά της μαμάς. Ξαφνιάστηκα, επειδή προτίμησε κι εκείνη φόρεμα. Στην πραγματικότητα, ποτέ δεν την είχα ξαναδεί ντυμένη καλά. Και νομίζω ότι το πιο απίστευτο πράγμα για μένα ήταν ότι η Σταχτοπούτα δεν ήμουν εγώ αλλά εκείνη.

»Μόλις επιλέξαμε τα ρούχα μας, ακολούθησε το μακιγιάζ και τα σχετικά. Νόμιζα ότι η μαμά θα φλίπαρε, αλλά

στην πραγματικότητα το απόλαυσε. Έτσι κι αλλιώς, δεν τη μακιγιάρισαν πολύ – απλώς της έδωσαν λίγο χρώμα. Και μόνο αυτό χρειαζόταν. Ήταν όμορφη. Ξέρω πως είναι δύσκολο να το πιστέψεις, βλέποντας πώς είναι τώρα. Αλλά εκείνη τη μέρα έμοιαζε με σταρ του κινηματογράφου. Όλες οι άλλες μαμάδες τής έκαναν κομπλιμέντα. Κι όταν έφτασε η ώρα για την κανονική επίδειξη, κάναμε πασαρέλα εκεί έξω κι ο κόσμος χειροκροτούσε. Και η μαμά κι εγώ χαμογελούσαμε, και ήταν αληθινό, καταλαβαίνεις;

»Δε μας άφησαν να κρατήσουμε τα φορέματα. Αλλά στον δρόμο της επιστροφής για το σπίτι θυμάμαι τη μαμά να λέει συνέχεια πόσο τέλεια ήμουν. Όταν φτάσαμε, ο μπαμπάς μάς κοίταξε σαν να 'μασταν εξωγήινες, αλλά το φανταστικό είναι πως αποφάσισε να πάει με τα νερά μας. Αντί να το παίξει παράξενος, μας αποκαλούσε συνεχώς “τα τοπ μόντελ του” και μας ζήτησε να κάνουμε πασαρέλα στο σαλόνι μας, πράγμα που κάναμε. Γελούσαμε τόσο πολύ. Κι αυτό ήταν. Η μέρα τέλειωσε. Δεν είμαι σίγουρη αν η μαμά έχει μακιγιαριστεί ξανά από τότε. Κι ούτε εγώ κατέληξα να γίνω τοπ μόντελ. Αλλά εκείνη η μέρα μου θυμίζει αυτήν εδώ. Επειδή ήταν ένα διάλειμμα απ’ όλα, σωστά;»

«Έτσι φαίνεται» της λέω.

«Δεν μπορώ να πιστέψω ότι σ’ τα είπα όλα αυτά».

«Γιατί;»

«Επειδή. Δεν ξέρω. Μου φαίνονται... τόσο ανόητα».

«Όχι, θα ήταν μια ωραία μέρα».

«Κι εσύ;» ρωτάει.

«Εγώ ποτέ δεν έλαβα μέρος σ’ επίδειξη μόδας για μαμάδες και κόρες» αστειεύομαι. Αν και, για να πω την αλήθεια, έχω πάει σε μερικές.

Με χτυπάει χαϊδευτικά στον ώμο. «Όχι. Πες μου κι εσύ για μια μέρα σαν κι αυτή».

Αποκτώ πρόσδραση στη μνήμη του Τζάστιν κι ανακαλύπτω ότι μετακόμισε στην πόλη όταν ήταν δώδεκα ετών. Οπότε μπορεί να παίξει οτιδήποτε πριν απ' αυτό, επειδή η Ριάννον δε θα βρισκόταν εκεί. Θα μπορούσα να βρω μια δικιά του ανάμνηση και να τη μοιραστώ μαζί της, αλλά δε θέλω. Θέλω να δώσω στη Ριάννον κάτι δικό μου.

«Ήταν μια μέρα όταν ήμουν έντεκα χρονών». Προσπαθώ να θυμηθώ το όνομα του αγοριού στο σώμα του οποίου βρισκόμουν, αλλά το έχω ξεχάσει πλέον. «Έπαιζα κρυφτό με τους φίλους μου. Εννοώ, έπαιζα σκληρά, επιθετικά. Βρισκόμασταν στο δάσος και για κάποιον λόγο αποφάσισα ότι αυτό που έπρεπε να κάνω ήταν να σκαρφαλώσω σ' ένα δέντρο. Δε νομίζω να είχα ξανασκαρφαλώσει ποτέ σε δέντρο. Αλλά βρήκα ένα με χαμηλά κλαδιά κι άρχισα ν' ανεβαίνω. Όλο και ψηλότερα. Ήταν τόσο φυσικό όσο και το περπάτημα. Στο μυαλό μου εκείνο το δέντρο ήταν δεκάδες μέτρα ψηλό. Εκατοντάδες. Σε κάποιο σημείο ξεπέρασα τον θόλο των δέντρων. Εξακολουθούσα να σκαρφαλώνω αλλά δεν υπήρχε κανένα άλλο δέντρο γύρω μου. Ήμουν ολομόναχος, γαντζωμένος στον κορμό αυτού του δέντρου, σε πολύ μεγάλη απόσταση απ' το έδαφος».

Τώρα βλέπω αναλαμπές. Το ύψος. Την πόλη από κάτω μου.

«Ήταν μαγικό» λέω. «Δεν υπάρχει άλλη λέξη για να το περιγράψω. Άκουγα τους φίλους μου να φωνάζουν καθώς τους έβρισκε εκείνος που τα φύλαγε και το παιχνίδι τελείωνε. Αλλά εγώ βρισκόμουν σ' έναν εντελώς διαφο-

ρετικό τόπο. Έβλεπα τον κόσμο από ψηλά, πράγμα που είναι συγκλονιστικό όταν σου συμβαίνει για πρώτη φορά. Ποτέ δεν είχα πετάξει με αεροπλάνο. Δεν είμαι σίγουρος αν είχα βρεθεί ποτέ σε κάποιο ψηλό κτίριο. Και τώρα ήμουν εκεί, να αιωρούμαι πάνω απ' όλα όσα ήξερα. Είχα καταφέρει να φτάσω σ' ένα ξεχωριστό μέρος και είχα πάει εκεί ολομόναχος. Κανείς δε μου το 'χε χαρίσει. Κανείς δε μου 'χε πει να το κάνω. Σκαρφάλωνα και σκαρφάλωνα και σκαρφάλωνα, κι αυτή ήταν η ανταμοιβή μου. Να κοιτάζω τον κόσμο από ψηλά και να 'μαι μόνος με τον εαυτό μου. Ανακάλυψα ότι αυτό ακριδώς χρειαζόμουν».

Η Ριάννον γέρνει προς το μέρος μου. «Αυτό ήταν φανταστικό» ψιθυρίζει.

«Ναι, ήταν».

«Κι όλα αυτά έγιναν στη Μιννεσότα;»

Στην πραγματικότητα, έγιναν στη Βόρεια Καρολίνα. Αλλά σκανάρω τον Τζάστιν κι ανακαλύπτω ότι, ναι, για κείνον ήταν στη Μιννεσότα. Οπότε γνέφω καταφατικά.

«Θες να σου πω γι' άλλη μια μέρα σαν κι αυτή;» ρωτάει η Ριάννον και κουλουριάζεται πιο κοντά μου.

Αλλάζω θέση στο χέρι μου για να είμαστε και οι δυο άνετα. «Εννοείται».

«Το δεύτερο ραντεβού μας».

Μα αυτό είναι το πρώτο ραντεβού μας, σκέφτομαι. Γελοίο. Παράλογο.

«Αλήθεια;» ρωτάω.

«Θυμάσαι;»

Ελέγχω για να δω αν ο Τζάστιν θυμάται το δεύτερο ραντεβού τους. Δεν το θυμάται.

«Το πάρτι του Ντακ;» μου θυμίζει.

Ακόμα τίποτα.

«Ναι...» λέω για να ξεγλιστρήσω.

«Δεν ξέρω – ίσως να μη μετράει σαν ραντεβού. Αλλά ήταν η δεύτερη φορά που ήρθαμε κοντά. Και δεν ξέρω, ήσουν απλώς τόσο... γλυκός. Μην τα πάρεις στο κρανίο, εντάξει;»

Αναρωτιέμαι πού θέλει να καταλήξει.

«Σ' το υπόσχομαι. Αυτή τη στιγμή τίποτα δε θα μπορούσε να με κάνει να τα πάρω στο κρανίο» της λέω. Κάνω ακόμα και τον σταυρό μου για να της το αποδείξω.

Χαμογελάει. «Εντάξει. Λοιπόν, τον τελευταίο καιρό – μου φαίνεται σαν να 'σαι πάντα διασπαστικός. Για παράδειγμα, κάνουμε σεξ αλλά δεν ερχόμαστε στ' αλήθεια... κοντά. Και δε με πειράζει. Εννοώ, είναι διασκεδαστικό. Αλλά πού και πού είναι ωραίο να 'μαστε όπως τώρα. Και στο πάρτι του Ντακ – ήμασταν όπως τώρα. Σαν να 'χες όλο τον χρόνο δικό σου και ήθελες να τον περάσουμε μαζί. Το 'χα λατρέψει αυτό. Ήταν τότε που με κοιτούσες και μ' έδλεπες πραγματικά. Ήταν σαν – λοιπόν, ήταν λες και είχες σκαρφαλώσει σ' εκείνο το δέντρο και είχες βρει εμένα στην κορυφή. Και το ζήσαμε μαζί όλο αυτό. Παρότι βρισκόμασταν στην πίσω αυλή κάποιου άλλου. Κάποια στιγμή –θυμάσαι;– μ' έκανες να μετακινηθώ λίγο για να με λούζει το φως του φεγγαριού. “Κάνει το δέρμα σου ν' αστράφτει” είχες πει. Κι εγώ το ένιωθα. Άστραφτα. Επειδή εσύ με κοιτούσες μαζί με το φεγγάρι».

Συνειδητοποιεί ότι αυτήν ακριβώς τη στιγμή φωτίζεται από τη ζεστή πορτοκαλιά λάμψη που απλώνεται στον ορίζοντα, καθώς η μέρα, που δεν είναι ακριβώς μέρα, γίνετα νύχτα που δεν είναι ακριβώς νύχτα; Σκύβω από πά-

νω της και γίνομαι εκείνη η σκιά. Τη φιλάω μια φορά κι έπειτα γλιστράμε, παρασυρόμαστε ο ένας μέσα στον άλλον, κλείνουμε τα μάτια μας, μας παίρνει ο ύπνος. Και καθώς μας παίρνει ο ύπνος, νιώθω κάτι που δεν έχω ξανανιώσει ποτέ πριν. Μια εγγύτητα που δεν είναι απλώς σωματική. Ένα δέσιμο που αφηφά το γεγονός ότι έχουμε μόλις γνωριστεί. Μια αίσθηση που μπορεί να προέλθει μόνο από το πιο εύφορο, εκστατικό συναίσθημα: το συναίσθημα ότι ανήκουμε ο ένας στον άλλον.

Τι γίνεται τη στιγμή που ερωτεύεσαι; Πώς γίνεται ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα να περιέχει τόσο μεγαλείο; Και τότε, ξαφνικά, συνειδητοποιώ γιατί οι άνθρωποι πιστεύουν στο déjà vu, γιατί πιστεύουν ότι έχουν ζήσει προηγούμενες ζωές· επειδή αποκλείεται τα χρόνια που έχω περάσει σ' αυτή τη γη να μπορούν να περιέχουν αυτό που αισθάνομαι. Η στιγμή που ερωτεύεσαι είναι σαν να έχει αιώνες πίσω της, γενιές ολόκληρες – και όλα αυτά αλλάζουν θέση με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορέσει να υλοποιηθεί αυτή ακριβώς η πολύτιμη συνάντηση. Νιώθεις στην καρδιά σου, στα κόκαλά σου –όσο ανόητο κι αν ξέρεις ότι είναι αυτό– ότι τα πάντα σε οδηγούσαν εδώ, όλα τα μυστικά βέλη στόχευαν εδώ, το ίδιο το σύμπαν κι ο ίδιος ο χρόνος το δημιουργούσαν όλο αυτό, εδώ και πάρα πολύ καιρό, κι εσύ μόλις τώρα το συνειδητοποιείς, μόλις τώρα φτάνεις στο σημείο όπου πάντα ήταν γραφτό να βρίσκεσαι.

Ευπνάμε μία ώρα αργότερα από τον ήχο του τηλεφώνου της.

Κρατάω τα μάτια μου κλειστά. Ακούω τον αναστεναγμό της. Την ακούω να λέει στη μητέρα της ότι θα δεθαι αργήσει να γυρίσει.

Το νερό έχει γίνει κατάρμαυρο και ο ουρανός έχει μελανιάσει. Ο ψυχρός αέρας μας ζώνει όλο και πιο σφιχτά καθώς μαζεύουμε την κουβέρτα και φτιάχνουμε μια νέα σειρά από πατημασιές.

Εκείνη καθοδηγεί, εγώ οδηγώ. Εκείνη μιλάει, εγώ ακούω. Τραγουδάμε μαζί και πάλι. Έπειτα εκείνη γέρνει στον ώμο μου κι εγώ την αφήνω να μείνει εκεί και να κοιμηθεί λίγο ακόμα, να ονειρευτεί λίγο ακόμα.

Προσπαθώ να μη σκέφτομαι τι θα συμβεί στη συνέχεια.

Προσπαθώ να μη σκέφτομαι τους αποχωρισμούς.

Ποτέ δεν έχω την ευκαιρία να βλέπω τους ανθρώπους όταν κοιμούνται, όπως τώρα. Τώρα εκείνη είναι το αντίθετο απ' αυτό που ήταν όταν την πρωτογνώρισα. Η τρωτότητά της είναι έκδηλη, αλλά νιώθει ασφαλής μέσα της. Παρακολουθώ το φούσκωμα και το ξεφούσκωμα του στήθους της, πώς αναδύεται και πώς ηρεμεί. Την ξυπνάω μόνο όταν χρειάζεται να μου πει πού να πάω.

Τα τελευταία δέκα λεπτά μιλάει για το τι θα κάνουμε αύριο. Δυσκολεύομαι να απαντήσω.

«Ακόμα κι αν δεν μπορέσουμε να το κάνουμε αυτό, θα σε δω στο μεσημεριανό;» ρωτάει.

Γνέφω καταφατικά.

«Κι ίσως μπορέσουμε να κάνουμε κάτι μετά το σχολείο, ε;»

«Έτσι νομίζω. Θέλω να πω, δεν είμαι σίγουρος τι άλ-

λο παίζει. Αυτή τη στιγμή, το μυαλό μου δεν είναι... δεν είμαι συγκεντρωμένος πραγματικά».

Αυτό της φαίνεται λογικό. «Δίκιο έχεις. Το αύριο είναι αύριο. Ας τελειώσουμε τη σημερινή μέρα με μια ωραία νότα».

Μόλις φτάνουμε στην πόλη έχω πρόσβαση στον δρόμο για το σπίτι της χωρίς να χρειάζεται να τη ρωτήσω. Αλλά σε κάθε περίπτωση θέλω να χαθώ. Να μην τελειώσει όλο αυτό. Να δραπετεύσω.

«Φτάσαμε» λέει η Ριάννον καθώς πλησιάζουμε στο δρομάκι για το γκαράζ της.

Παρκάρω στην άκρη του δρόμου. Ξεκλειδώνω τις πόρτες.

Γέρνει προς το μέρος μου και με φιλάει. Οι αισθήσεις μου ζωντανεύουν με τη γεύση της, τη μυρωδιά της, το άγγιγμά της, τον ήχο της αναπνοής της, την εικόνα της καθώς αποτραβιέται από κοντά μου.

«Αυτή ήταν η ωραία νότα» λέει. Και προτού προλάβω να πω κάτι, στιδήποτε, έχει βγει απ' την πόρτα κι έχει χαθεί.

Δεν έχω την ευκαιρία να πω αντίο.

Υποθέτω, σωστά, ότι οι γονείς του Τζάστιν έχουν συνηθίσει να μην τους ειδοποιεί ο γιος τους και να χάνει το δείπνο. Πάνε να του δάλουν τις φωνές, αλλά είναι φανερό ότι όλοι παίζουν τον ρόλο τους μηχανικά κι όταν ο Τζάστιν κλείνεται νευριασμένος στο δωμάτιό του, ξέρεις ότι απλώς παίχτηκε μία ακόμα επανάληψη ενός παλιού σόου.

Θα έπρεπε να κάνω τα μαθήματα του Τζάστιν –τέτοιου είδους πράγματα τα κάνω με ιδιαίτερη ευσυνειδησία,

όταν έχω τη δυνατότητα– αλλά το μυαλό μου πηγαίνει συνεχώς στη Ριάννον. Τη φαντάζομαι στο σπίτι της. Τη φαντάζομαι να αιωρείται χάρη στη γοητεία της μέρας. Τη φαντάζομαι να πιστεύει ότι τα πράγματα είναι διαφορετικά, ότι ο Τζάστιν με κάποιον τρόπο έχει αλλάξει.

Δεν έπρεπε να το είχα κάνει όλο αυτό. Ξέρω ότι δεν έπρεπε. Ακόμα κι αν ένιωθα πως το σύμπαν μού έλεγε να το κάνω.

Βασανίζομαι για ώρες. Δεν μπορώ να το πάρω πίσω. Δεν μπορώ να το κάνω να εξαφανιστεί.

Είχα ερωτευτεί κάποτε, ή τουλάχιστον έτσι πίστευα μέχρι σήμερα. Το όνομά του ήταν Μπρένναν και το ένιωθα τόσο αληθινό, παρόλο που κυρίως ήταν λόγια. Παθιασμένα, ειλικρινή λόγια. Είχα αφήσει, βλακωδώς, τον εαυτό μου να πιστέψει σε ένα πιθανό μέλλον μαζί του. Αλλά δεν υπήρχε κανένα μέλλον. Είχα προσπαθήσει να οδηγήσω τα πράγματα προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά δεν μπορούσα.

Εκείνη η κατάσταση ήταν εύκολη σε σύγκριση μ' αυτό εδώ. Άλλο πράγμα να ερωτευτείς και εντελώς διαφορετικό πράγμα να νιώσεις ότι κάποιος σε ερωτεύεται και να νιώσεις ότι έχεις ευθύνη απέναντι σ' αυτή την αγάπη.

Δεν υπάρχει κανένας τρόπος να παραμείνω σε αυτό το σώμα. Η αλλαγή θα συντελεστεί ούτως ή άλλως· ακόμα κι αν δεν κοιμηθώ. Κάποτε πίστευα ότι αν ξαγρυπνούσα όλη νύχτα θα κατάφερα να παραμείνω εκεί που ήμουν. Αλλά όχι, έβγαινα, ξεσκιζόμουν από το σώμα στο οποίο βρισκόμουν. Και το ξέσκισμα είχε ακριβώς την ίδια αί-

σθηση που θα περιμένατε να έχει το ξέσκισμα από ένα σώμα· κάθε νεύρο βίωνε τον πόνο του αποχωρισμού κι έπειτα τον πόνο της απορρόφησής του από ένα καινούριο άτομο. Από τότε πέφτω για ύπνο κάθε βράδυ. Δεν ωφελεί να το πολεμάω.

Συνειδητοποιώ ότι πρέπει να της τηλεφωνήσω. Το νούμερό της βρίσκεται εδώ, στο τηλέφονό του. Δεν μπορώ να την αφήσω να πιστεύει ότι το αύριο θα είναι σαν το σήμερα.

«Γεια!» απαντάει.

«Γεια» λέω.

«Σ' ευχαριστώ και πάλι για τη σημερινή μέρα».

«OK».

Δε θέλω να το κάνω αυτό. Δε θέλω να το καταστρέψω. Αλλά πρέπει, έτσι δεν είναι;

Συνεχίζω. «Αλλά όσον αφορά τη σημερινή μέρα...»

«Θα μου πεις ότι δε γίνεται να κάνουμε συνέχεια κοπάνα, ε; Δε σου ταιριάζει».

Δε μου ταιριάζει.

«Ναι» λέω «αλλά, ξέρεις, δε θέλω να πιστεύεις ότι κάθε μέρα θα 'ναι σαν τη σημερινή. Επειδή δεν πρόκειται να είναι, εντάξει; Δε γίνεται».

Σιωπή. Καταλαβαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά.

«Το ξέρω αυτό» λέει προσεκτικά. «Αλλά τα πράγματα μπορούν να γίνουν καλύτερα. Ξέρω ότι μπορούν».

«Δεν ξέρω» της λέω. «Μόνο αυτό ήθελα να πω. Δεν ξέρω. Η σημερινή μέρα είχε κάτι, αλλά δεν είναι –σαν να λέμε– το παν».

«Το ξέρω αυτό».

«Εντάξει».

«Εντάξει».

Αναστενάζω.

Πάντα υπάρχει η πιθανότητα να έχω αφήσει κάτι δικό μου, με κάποιον τρόπο, στον Τζάστιν. Πάντα υπάρχει η πιθανότητα να αλλάξει ουσιαστικά η ζωή του – να αλλάξει ο ίδιος. Αλλά εγώ δεν έχω κανέναν τρόπο να το γνωρίζω. Δεν έχω συχνά την ευκαιρία να ξαναδλέπω ένα σώμα αφότου το έχω αφήσει. Κι ακόμα και τότε, αυτό συμβαίνει συνήθως μήνες ή χρόνια αργότερα. Και μπορεί να μην το αναγνωρίσω καν.

Θέλω ο Τζάστιν να της φέρεται καλύτερα. Αλλά δε γίνεται να την αφήσω να το περιμένει.

«Αυτό είναι όλο» της λέω. Μου φαίνεται ότι κάτι τέτοιο θα έλεγε ο Τζάστιν.

«Λοιπόν, θα σε δω αύριο».

«Ναι, θα με δεις».

«Σ' ευχαριστώ και πάλι για τη σημερινή μέρα. Ανεξάρτητα από τα μπλεξίματα που θα 'χουμε αύριο, η σημερινή μέρα άξιζε τον κόπο».

«Ναι».

«Σ' αγαπάω» λέει.

Και θέλω να το πω. Θέλω να πω, *Κι εγώ σ' αγαπάω*. Τώρα, αυτή τη στιγμή, κάθε κομμάτι του εαυτού μου θα το εννοούσε. Αλλά αυτό θα κρατήσει μόνο δυο ώρες ακόμα.

«Όνειρα γλυκά» της λέω. Και κλείνω το τηλέφωνο.

• • •

Υπάρχει ένα σημειωματάριο στο γραφείο του.

Να θυμάσαι ότι αγαπάς τη Ριάννον, γράφω με τον γραφικό του χαρακτήρα.

Αμφιδάλλω αν θα θυμάται ότι το έγραψε αυτό.

Πηγαίνω στον υπολογιστή του. Ανοίγω το δικό μου email, έπειτα πληκτρολογώ το όνομά της, το τηλέφωνό της, το email της, καθώς και το email και τον κωδικό του Τζάστιν. Γράφω για τη σημερινή μέρα. Και το στέλνω στον εαυτό μου.

Μόλις τελειώνω, σβήνω το ιστορικό από τον υπολογιστή του Τζάστιν.

Μου είναι δύσκολο.

Έχω εξοικειωθεί πάρα πολύ με το τι είμαι, με το πώς λειτουργεί η ζωή μου.

Ποτέ δε θέλω να παραμείνω σε κάποιο σώμα. Μου είναι πάντα εύκολο να φεύγω.

Αλλά όχι απόψε.

Απόψε με στοιχειώνει το γεγονός ότι αύριο εκείνος θα είναι εδώ ενώ εγώ όχι.

Θέλω να μείνω.

Προσεύχομαι να μείνω.

Κλείνω τα μάτια μου κι εύχομαι να μείνω.

